

Lustrum

Sollemnia aedificii a. D. MCMXI inaugurati

Separatum

Lustrum

Ménesi út 11–13.
Sollemnia aedificii a.D. MCMXI inaugurati

Ediderunt
László Horváth, Krisztina Laczkó, Károly Tóth,
et
András Péterffy (Appendix)

Typotex Kiadó–Eötvös Collegium
Budapest, 2011

Sumptibus NKA

nka
Nemzeti Kulturális Alap

© Auctores et compositores, 2011
ISBN 978 963 279 441 9

Lócsi Levente

Nagy János

Keresztury Dezső

Keresztury Dezső 1904. szeptember 4-én született Zalaegerszegen, római katolikus vallású, polgárosodott nemesi családba. Édesapja, Keresztury József, vagyonos ügyvéd, 1914 és 1918 között Zalaegerszeg város polgármestere volt. Édesanyja, Eöry Etelka, nemesi eredetű, Balaton környéki szőlőbirtokos család sarja. A népes rokonság révén Keresztury egész életében kötődött a Balaton környéki tájhoz, és ez sok versének ihletője is lett később. Három testvére született (Magda, Miklós, József). Gyermekkorában tiroli származású nevelőnő felügyelt a Keresztury gyermekekre, ennek köszönhető, hogy már ekkor kiválóan megtanult németül. Tanulmányait Zalaegerszegen kezdte, itt végezte az általános iskolai és a gimnáziumi alsó négy osztályt. A középiskolában latin- és magyar-tanára, valamint osztályfőnöke volt Pehm (a későbbi Mindszenty) József, aki később miniszteri kinevezését is támogatta. Középiskolai tanulmányait a budapesti Rákócziánumban folytatta 1918 és 1922 között. Már ekkor megmutatkozott irodalmi tehetsége és érdeklődése: verseket írt, önképzőkört vezetett. 1918 őszén apja – miután a család az anyagi csőd szélére sodródott, és az ország történelmi helyzete válságossá vált – egy idegösszeroppanást követően öngyilkos lett. A Keresztury árvákat ezután a gulácsi Eöry rokonság vette pártfogásába.

Érettségi után 1922-ben kezdte meg egyetemi tanulmányait a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen német–magyar szakon mint a báró Eötvös József Collegium tagja. A Collegiumban csak 1922 és 1924 között lakott ténylegesen. 1924 és 1926 között két évet tölthetett Bécsben a Collegium Hungaricum ösztöndíjasaként Eötvös collegiumbeli vendégtanára, Hugo von Kleinmayer támogatásával. Az osztrák fővárosban ismerte meg a legújabb nyugat-európai eszmeáramlatokat, többek között az akkor divatos úgynevezett szellemtörténeti irányzatot, amely nagymértékben hatott irodalomtörténeti munkásságára is. Ötödévesként rövid ideig az Egyetemi Könyvtár gyakornoka volt, majd még két évig német óraadó tanárként továbbra is a Collegiumban ebédelt, de már nem lakott benn. Meghatározó collegiumi tanáregyénisége volt Horváth János, aki az 1922–1923. tanévben tartotta irodalomtörténeti szemináriumát az „Eötvös-szobában”. Ezt követően nevezték ki Horváthot az egyetemre tanárnak, így

ezután ott látogatta tovább mestere előadásait. 1928 januárjában tette le tanári vizsgáját a budapesti Egyetemi Tanárképző Intézet Gimnáziumában (a mai ELTE Trefort Gimnáziumban). Még ez év nyarán sikeresen védte meg doktori disszertációját Horváth János témavezetésével (*Magyar nemzeti klasszicizmus essay-irodalma* címen), és tette le doktori vizsgáját a magyar irodalom főtárgyból és esztétika, illetve német irodalom melléktárgyakból.

1928-ban Farkas Gyula, a berlini egyetem Magyar Intézetének újdonsült igazgatója hívta meg Kereszturyt magyar nyelvi lektornak a német fővárosba. Kezdetben az ottani Collegium Hungaricumban lakott, majd saját lakást is bérelt. Berlinben ismerkedett meg Seiber Mária zongoraművésznővel, akit 1932-ben feleségül is vett, és együtt is éltek az asszony 1975-ben bekövetkezett haláláig. Nyelvtanári működése során fellendítette a magyar nyelvi oktatást az egyetemen: tankönyvet szerkesztett, amelyet a világhírű Berlitz School sorozatban a kiadó meg is jelentetett. Az intézet a magyar kulturális élet jelentős személyiségeit hívta meg előadás tartására. Ezek szervezését, a vendégek kalauzolását Keresztury vállalta magára. Szakmai és társadalmi kapcsolatszerzőjének alapjait is Berlinben vetette meg. Itt ismerkedett meg többek között Babits Mihállyal, Gombocz Zoltánnal, Kosztolányi Dezsővel, Móricz Zsigmonddal, Németh Lászlóval, Szekfű Gyulával.

A náci diktatúra kiépítését követően az egyre fojtogatóbb politikai és szellemi légkör hatására feleségével együtt elhagyta Németországot, és 1936 nyarán hazaköltözött Magyarországra. 1936 őszén a Berlinben megismert Gombocz Zoltán nyelvész, az Eötvös Collegium igazgatója hívására elfogadta az intézmény megüresedett irodalomtörténet-tanári állását, amelyet 1950-ig töltött be. Tanári példaképe Horváth János volt. Sajátos munkamódszert alakított ki, amely tükrözte a Collegium szellemiségét: az órákon az alapfogalmak és alapvető kézikönyvek megbeszélése után különböző témákat osztott ki, amelyeknek szakirodalmát a referensnek önállóan kellett feldolgoznia. Az órákon a tanár és diákjai közösen vitatták meg az elkészült és a szemináriumon ismertetett dolgozatot. A jobban sikerült munkákat Keresztury igyekezett elhelyezni az *Irodalomtörténeti Közlemények* vagy a *Pester Lloyd* hasábjain. Az évek során jelentős irodalomtörténeti generáció került ki kezei alól a Collegiumban folytatott tanári munkája eredményeképpen, közülük sokan lettek akadémikusok, egyetemi-főiskolai tanárok (Bodnár György, Király István, Klaniczay Tibor, Margócsy József, Németh G. Béla, Tarnai Andor).

Budapesten tovább folytatta publicisztikai tevékenységét: írt a *Jelenkorba*, a *Magyar Szemlébe*, a *Magyarságba*, a *Napkeletbe*, az *Ungarische Jahrbücherbe*, a *Válaszba* is. Közéleti elismertségét mutatja, hogy a Szekfű Gyula által szerkesztett, neves szerzőket felvonultató *Mi a magyar?* című kötetben közölték *A magyar*

önismeret útja című nemzettudattal kapcsolatos esszéjét. Keresztury hazatérése után a liberális *Pester Lloyd* rendszeres tárcarovat-vezetője lett, majd szerkesztője egészen a lap 1944-es betiltásáig. A lap a háború alatti Európában az ellenzéki irodalmi áramlatok egyik gyűjtőhelyévé vált. Politikai szerepvállalásáért az *Egyedül vagyunk* című újságban szélsőjobboldali támadás érte 1944 márciusában (az Eötvös Collegiummal együtt), amelynek következtében – Tomasz Jenő tanácsára – a félév végéig – meg sem tartotta óráit. Budapest ostromát lakásán és az óvóhelyen vészelte át.

A második világháború után rövid és viharos epizódot jelentett életében aktív politikusi pályája. Még 1944 őszén belépett a Nemzeti Parasztpártba. A Vallás- és Közoktatási Minisztériumot 1945 novemberétől 1947 márciusáig vezette. Miniszterségének fő eredménye volt a háború alatt megrongálódott iskolahálózat újjáépítése; a nyolcosztályos általános iskolai rendszer megvalósítása; a paraszti származású értelmiség képzésének támogatására a népi kollégiumok hálózatának életre hívása; a Magyar Írók Szövetségének létrehozása; a népművelés országos kereteit megteremtő Népi Művelődési Intézet megalapítása. Keresztury nem volt hajlandó hozzájárulni az egyházi iskolák államosításához, így a baloldali sajtó sorozatos támadásainak következtében lemondott a miniszterségről.

Teleki Géza kultuszminiszter 1945. május 6-án nevezte ki az Eötvös Collegium igazgatójává Szabó Miklós utódjaként. A pozíciót Szekfű Gyula, Horváth János és Pais Dezső kérésére fogadta el. Igazgatóként elsődleges feladata a háború alatt megrongálódott épület újjáépítése volt. A munka nagyjából 1946 őszéig be is fejeződött. A tetőszerkezet helyrehozatala után – amelynek munkájában maga Keresztury is részt vett – a nyugati szárny főhomlokzatát építették újjá, az ablakokat pótolták, a könyvtárat újra berendezték. Egyedül a tornaterem helyreállítása nem történt meg. Az új igazgató szakmai céljai voltak egyrészt a collegiumi tagság tudásszint csökkenésének megállítása és a szakmai munka színvonalának növelése, másrészt a politikai támadások ösztüvébe került Collegiumban az élhető kompromisszumok kialakítása a külvilág és a diákság felé. A tanulmányi munka javítása érdekében megemelte a collegiumi óraadó tanárok és órák számát. Keresztury felkérésére érkezett a Collegiumba Fülep Lajos művészettörténész, aki azonban csak 1948 második félévében kezdte meg a tanítást az intézményben. Ugyanakkor úttörő módon lélektanból és pedagógiából is szerződötetett tanárokat. A collegisták általános műveltségének bővítése céljából kötelezővé tett volna minden diák számára egy 100–200 kötetes korpuszból álló könyvmennyiség elolvasását. A Collegium tagjai szellemi horizontjának kitágítását szolgálta a szerda esték programsorozata, amelyek során egy-egy tudományos vagy közéleti szereplő tartott előadást a Collegiumban (Veres Péter, Révai József, Supka Géza, Ortutay Gyula, Balázs Béla, Illyés Gyula, Pátzay Pál).

A Collegium 50 éves fennállásának évfordulójára készült el Pátzay Pál emlékérmé, amelynek feliratát, a később szállóigévé lett „Szabadon szolgál a szellem” jelmondatát Keresztury Dezső fogalmazta meg. A tervbe vett, de meg nem valósult évfordulós ünnepségek alkalmával az igazgató kérte a Collegiumnak főiskolai státus adományozását (saját tanári karral és költségvetéssel) a minisztériumtól 1946. április 19-én. A tervezetet a minisztertanács elfogadta, de a későbbi politikai fejlemények megakadályozták a nemes elképzelés megvalósítását.

A Collegium 1946–47-re a *Valóság* hasábjain zajló politikai támadássorozat középpontjába került. Az úgynevezett szakkollégiumi vita kapcsán a hozzászólók (Major Jenő, Köpeczi Béla) felhívták a figyelmet az Eötvös Collegium reformjának szükségességére. Elismerték ugyan a Collegium tudományos életben elért kiemelkedő eredményeit, az itt megvalósuló kritikai szellem hasznosságát, de rámutattak arra, hogy az intézménynek a társadalmi problémák megoldására elkötelezett demokratikus értelmiség nevelésében is részt kellene vennie a népi kollégiumok mintájára. Keresztury Dezső erre válaszként 1947 januárjában közölte a *Válaszban Élő iskola* című esszéjét. Az írást eredetileg a Collegium fennállásának 50. évfordulójának ünnepére tervezett emlékkönyvbe szánta egyfajta visszaemlékezésnek és igazgatói programbeszédnek. Az igazgató cikkében hitet tett a Collegium demokratikus hivatása mellett, ahol a kritika és a kutatás szabadsága állt a minőségi tanárképzés szolgálatába. A Collegium különböző társadalmi rétegekből nevelt európai látókörű magyar értelmiséget „önkéntes egység”-gel, erős munkafegyvellemmel, amelynek eredményeként „úgy emelkedett a magyar lapály fölé, mint egy laikus Pannonhalma”. A Collegium a múlt század vége óta a francia szellemiséget képviselte az akkori magyar közélet „germán özönvizében”. Azóta azonban az európai szellem fellegvára lett – írta Keresztury. Lakatos Imre, a Collegiumban működő helyi kommunista frakció feje 1947 februárjában a *Valóság* hasábjain megtámadta írását, amelyben követelte a Collegium átalakítását politikai káderképzővé – a népi kollégiumok mintájára –, paraszt- és munkásfiatalok felvételével. A vita tovább folyt egészen Keresztury Dezső miniszterségről való lemondásáig (1948. március). A kollégiumigazgatói posztról való távozásának közvetlen előzménye az 1948. májusi 5-i diákelnökválasztás volt, amelynek során a helyi kommunista frakció tagjai puccsot hajtottak végre a demokratikusan megválasztott Vekerdy József ellen. Helyére Nagy Andrászt delegálták. Keresztury nem volt hajlandó jelöltjüket elismerni és követeléseiket teljesíteni: elutasította az intézmény átalakítását a kommunista párt káderképző főiskolájává, és nem hagyta jóvá az ellenzéki szellemű kollégisták eltávolítását sem. A frakció tagjai támogatójukhoz, Révai Józsefhez fordultak. Keresztury Révai fenyegetései ellenére sem volt hajlandó követeléseiket teljesíteni, ezért

1948 júliusában eltávolították a Collegium éléről, majd az Akadémiai Könyvtár főkönyvtárosává nevezték ki.

1948-ban az Akadémiai Könyvtárban kezdődött könyvtárosi munkája. Collegiumi tanári státuszától – bár 1948 nyarától már órákat nem tartott – 1950. február 7-én fosztották meg, és áthelyezték az Országos Széchényi Könyvtár Kézirattárába, majd a Színháztörténeti Osztályának élére. 1962 és 1971 között az intézmény Történeti Különgyűjteményeinek vezetője volt. Maga mellé vett a könyvtárba dolgozni több fiatal, a Rákosi-rendszer által nem kedvelt volt Eötvös-kollégistát (többek között Hankiss Elemért, Tarnai Andort, Vekerdy Józsefet). Könyvtárirányítói munkája során sokat tett a modern kori kéziratári anyag gyűjtéséért, a történeti értékű magánkönyvtárak megmentéséért (pl. a keszthelyi kastélykönyvtár, a zirci és a gyöngyösi kolostori bibliotékák), az irodalmi emlékházak országos hálózatának felállításáért. Munkái 1948 és 1953 között nem jelenhettek meg. Irodalomtörténeti munkássága csak az '50-es évektől folytatódhatott tovább: elkészítette Tarnai Andorral közösen Batsányi János műveinek kritikai kiadását, Arany Jánosról folytatott kutatásainak eredményét több monográfiában tette közre. Német műfordítói tevékenysége is jelentős, szerkesztője volt a Német Líra Kincstára című sorozatnak. A reformkori magyar–német irodalmi és kulturális kölcsönhatásokat is vizsgálta, akadémiai levelező taggá választásakor székfoglalójának témája is ez volt (*A reformkori magyarság képe három osztrák klasszikus művében*).

Szépírói tevékenysége igazán az '50-es évektől bontakozhatott ki: első verseskötete 1956-ban jelent meg *Dunántúli hexameterek* címen, amelyet több további követett. Önéletrajzi jellegű írásai is születtek: 1989-ben az *Emlékezés az Eötvös Collegium utolsó éveire*, 1993-ban az *Emlékezéseim. Szülőföldeim* című.

Közéleti elismertségét jelzi, hogy noha 1956-ban részt vett a Petőfi Párt megalapításában, és tagja volt a forradalom alatt megválasztott Írószövetség központi választmányának, 1973-ban a Tudományos Akadémia levelező, majd 1983-ban rendes tagja lett. Munkásságának elismeréseképpen több országos és nemzetközi díjban és kitüntetésben részesült (a teljesség igénye nélkül: 1968 – József Attila-díj, 1976 – Herder-díj, 1979 – Grillparzer-díj, 1978 – Állami Díj, 1989 – Akadémiai Emlékérem, 1996 – Széchényi-díj).

Közéleti aktivitása élete alkonyán megélénkült: a Magyar Irodalomtörténeti Emléktársaság elnöke volt 1985 és 1992 között. A PEN Klub és a Nemzetközi Lenau Társaság alelnöki tisztét is betöltötte.

1991-ben megválasztották az önállóságát visszanyert Eötvös Collegium kúrátorává. Az igazgatói posztól való megválása után először csak 1989-ben járt a Collegiumban, ezzel elismerve a jelenbeli intézmény jogfolytonosságát. Hangsúlyozta, hogy a régi Collegium helyreállítása a megváltozott viszonyok

miatt lehetetlen, az újjászervezésnél a jelen magyar valóságát és a jövő igényeit figyelembe vevő pedagógiai képzést kell kialakítani. Életének egyik legfájóbb pontja volt a régi Collegium felszámolása, még évtizedekkel az események után sem tudott róla beszélni, ilyenkor többször idézte kedvence, Arany János egy verssorát: „nagyon fáj, nem megy”. A Collegium történetéről szóló, Papp Gábor Zsigmond által készített dokumentumfilmben még kortanúként megszólalt, de a film bemutatását már nem érte meg. 1996. április 30-án hunyt el. A Farkasréti temetőben helyezték örök nyugalomra.¹

¹ Ajánlott irodalom: FÁTÉR Bernadett–RÓZSÁS Beáta–SENKÓNÉ HORVÁTH Ilona: Keresztury Dezső válogatott bibliográfiája (1928–1993). *Irodalomtörténet* (1994) 3. szám, 415–532. Keresztury Dezső az Eötvös Collegium igazgatója (1945–1948). *Tanulmányok*. Szerk.: PAKSA Rudolf. Budapest, Argumentum Kiadó–Eötvös József Collegium, 2004. KERESZTURY Dezső: *Önismeret. Esszék, tanulmányok*. Budapest, Argumentum, 2004. KERESZTURY Dezső: *Menschen, Werke, Verbindungen. Literatur- und kulturgeschichtliche Studien*. Hrsg.: EVA-Marie KALLEN, Pécs, Jelenkor, 1999. KISS Gábor: *Keresztury Dezső 80 éves. Válogatott bibliográfia*. Zalaegerszeg, 1984. *Válaszolni nehezebb. Írók a képernyőn*. Budapest, RTV–Minerva, 1980. VARGA László: *Irodalomtörténész-képzés a Kollégiumban* In: *Tanulmányok az Eötvös Kollégium történetéből*. Szerk.: NAGY József Zsigmond–SZIJÁRTÓ István. Budapest, Eötvös József Kollégium, 1989.

Tartalomjegyzék

<i>Laudationes externorum</i>	9
René Roudaut	11
François Laquièze	14
Monique Canto-Sperber	15
Salvatore Ettore	16
Andrea Ferrara	18
Chiara Faraggiana di Sarzana	21
P. J. Rhodes	23
Herwig Maehler	24
Chris Carey	26
Mike Edwards	28
Shawn Gillen	29
Nikolaus Hamm	32
Elisabeth Kornfeind	34
Leonore Peer	36
Christian Gastgeber	38
Hermann Harrauer	42
Herbert Bannert	45
Jana Grusková	46
Christine Glaßner	47
August Stahl	48
Javier Pérez Bazo	50
Alicia Gómez-Navarro	52
 <i>Laudationes Hungarorum</i>	 57
Réthy Miklós	59
Hoffmann Rózsa	61
Dux László	65
Mezey Barna	67
Szepessy Tibor	70
Hiller István	73
Keszei Ernő	74
Dezső Tamás	76
Kozma László	77

Soós Anna	79
Pintér Károly	82
Kátai Zoltán	84
Körmendy Mariann	85
Karsai György.....	87
Kincses János	90
<i>Rectores</i>	93
Conspectus	95
Gerevich Tibor: Az Eötvös Collegium története – Bartoniek Géza (1854–1930)	96
Kiss Jenő: Gombocz Zoltán életéről és munkásságáról	103
Markó Veronika: Szabó Miklós	113
Nagy János: Keresztury Dezső	126
Pál Zoltán: Lutter Tibor	132
Szijártó István: A világra nyitott ablak	136
Vekerdy József	145
Bertényi Iván: Igazgatói működésem az Eötvös József Collegiumban (1993–1996) . . .	147
Bollók János.....	149
Takács László	154
<i>Historica • Res gestae</i>	161
Gángó Gábor: Eötvös József és barátai egyetemi éveiről, különös tekintettel a politikatudományi képzésre	163
Garai Imre: A magyar középiskolai tanári szakma kialakulása	176
Tóth Magdolna: „A budai parti ígéretföldje”	203
Kovácsik Antal: Az Eötvös Collegium Ménési úti épületének felavatása a korabeli sajtó tükrében	211
Markó Veronika: Hogyan lett az Eötvös József Collegium könyvtárából az Irodalomtudományi Intézet Eötvös Könyvtára?	220
Szojka Emese: Fülep Lajos néprajzi gyűjteménye	236
Kucsman Árpád: Kémikusok a régi Eötvös Collegiumban	272
Győri Róbert: A múlttal való tudományos leszámolás – Eötvös collegista geográfusok az 1950-es években	288
Czifrusz Márton: Helyek és pozíciók újraírása – Wallner Ernő, Lettrich Edit és a hazai szociálgeográfiai iskola viszonya Mendöl Tibor örökségéhez	312
Tóth Károly: Művészettörténészek az Eötvös Collegiumban (1896–1950).....	328
Ritoók Zsigmond: Klasszika-filológia az Eötvös Collegiumban.....	345
Kucsman Árpád – Liptay György: Eötvös-kollégisták a Fasori Gimnázium tanári karában	348
Kapitány Adrienn: Az 1950-es évek a Kollégium történetében.....	365

Marafkó László: Nagyhatalmak ugratása, avagy groteszk lapok az Eötvös Kollégium félmúltjából	378
Dénes Iván Zoltán: Diákmozgalom Budapesten 1969-ben	383
Bakos István: Emlékeim a kollégista Kilencekről	401
ifj. Arató György: „Szabadság a jelszavunk” Március 15-e az Eötvös Kollégiumban, 1955–1984	410
Szabics Imre: Az Eötvös József Collegium és az École Normale Supérieure	419
Nemes Tibor: Az Eötvös Collegium és az École Normale Supérieure közötti közvetlen kapcsolatok újraélesztése a 80-as években	428
Bubnó Hedvig: Összefoglaló a collegiumi spanyol nyelvoktatásról, 1992–2010	432
<i>Historica • Magistri</i>	435
Korompay H. János: Horváth János és az Eötvös Collegium	437
Móser Zoltán: Ha a szellem napvilága ragyog	456
Farkas Zoltán et alii: Czebe Gyula élete dokumentumokban	463
Szakály Sándor: Szurmay Lajos, tábornok az Eötvös Collegiumból	553
Szávai János: Gyergyai Albert és az Eötvös Collegium	563
Ress Imre: Hugo Kleinmayr és a germanisztikai oktatás megalapozása az Eötvös Collegiumban	570
Kiss Jenő: Zsirai Miklós	579
Keszthelyi Lajos: Bay Zoltán	596
Pál Zoltán: Keresztury Dezső igazgatósága az állambiztonsági megfigyelések tükrében	599
Keszthelyi Lajos: Faragó Péter	612
Farkas Zoltán: Gyóni Mátyás	617
Papp István: Kettős ügynök – Nagy Péter, Szabó Dezső és az állambiztonság	625
Balogh Elemér: Szász Imre versus Brusznay Árpád	638
Bottyán Gergely: Antal László és a mai magyar nyelvtudomány	643
Dörnyei Sándor: Emlékezés Tomasz úrra	648
Ifj. Tomasz Jenő: Tomasz úr és az Eötvös Collegium	653
<i>Memorabilia</i>	683
„Felújítani azt, ami érdemes” – Beszélgetés Elekfi Lászlóval	685
Tóth Gábor: Az idő sodrában	709
Lekli Béla: Az Eötvös Kollégium az 1956 utáni években	836
Gereben Ferenc: Egyetemi évek (1962–1967)	838
Kósa László: Az Eötvös Kollégiumban éltem én is (1963–1967)	861
Bakos István: Az Eötvös Kollégium autonómiaöregvései és Baráti Körének megalakítása	889
Galántai Ambrus: Szubjektív történelem	899

Studia Germanica 923

Balázs Sára: "Freiwillig dient der Geist":

Germanistik in der Veranstaltungsreihe des Lustrum Saeculare Collegii 925

Eve-Marie Kallen: Dezső Keresztury als Kulturvermittler und Pädagoge

und das Eötvös-Collegium 928

August Stahl: „Schlussstück”. Rilkes Sicht und Deutung des Todes 944

Frank Baron: Die Entstehung des Faust-Mythos im 16. Jahrhundert 962

Christine Glaßner: Zur handschriftlichen Überlieferung der Visiones Georgii 967

András F. Balogh: Schlacht der Stereotype in der Vngrischen

Schlacht des Jacob Vogel 975

Ilona Feld-Knapp Cathedra Magistrorum – Lehrerforschung.

Lehrer-Denken und Lehrer-Wissen 982

Géza Horváth: Elmar Tophoven, der Begründer des Europäischen

Übersetzer-Kollegiums 997

Anita Czeglédy: „Schutzmarke: der Steg.”

Interkulturalitätin Márton Kalász' Lyrik 1006

Studia Slavica 1021

Katalin Kroó: Slawistik in der Veranstaltungsreihe

des Lustrum Saeculare Collegii 1023

Urs Heftrich: Lew Tolstoi und Anton Tschechow: Zum Doppeljubiläum 2010 1025

Bettina Kaibach: Raum für Nostalgie: Steppe und Prärie in Anton Čechovs Step'

und Willa Cathers My Ántonia 1032

Wolf Schmid: Eventfulness and Context 1052

Studia Classica 1065

Tamás Mészáros: Klassische Philologie in der Veranstaltungsreihe

des Lustrum Saeculare Collegii 1067

Mike Edwards: The Application of Criticism to Textual Criticism 1069

Herwig Maehler: Pindar und die Tyrannen 1076

P. J. Rhodes: The Erxadieis inscription 1084

Artes 1093

Teleki Pál, a Collegium kurátora (1920–1941) 1095

Epikus és komikus collegiumi enumeráció 1935-ből – Közreadja: Takács László 1100

Farkas Zsuzsa: Fotótörténeti adalékok az Eötvös Collegium archív fotóiról 1119

Sütle Ágnes Katalin: Az Eötvös Collegium épülete 1137

Havas László: Hadrianus mint Pseudo-Alexandros? 1146

Sántháné Gedeon Mária: Kultúraközi kommunikáció: magyarságkép az angol mint lingua franca tükrében	1156
Csuday Csaba: Az irodalom: „negatívan élni”	1161
Szlukovényi Katalin: Kollégisták, költők, korszakok: szépirodalmi hagyományok az Eötvös Collegiumban	1165
<i>Membra et alumni</i>	1179
<i>Pro patria defuncti</i>	1211
Tartalomjegyzék	1215
Appendix – Mellékletek jegyzéke	1221

Kedves Olvasó!

Önre gondoltunk, amikor a könyv előkészítésén munkálkodtunk. Kapcsolatunkat szorosabbra fűzhetjük, ha belép a *TypoKlubba*, ahonnan értesülhet új kiadványainkról, akcióinkról, programjainkról, és amelyet a www.tygotex.hu címen érhet el. Honlapunkon megismerkedhet kínálatunkkal is, egyes könyveinknél pedig új fejezeteket, bibliográfiát, hivatkozásokat találhat, illetve az esetlegesen előforduló hibák jegyzékét is letöltheti.

Kiadványaink egy része e-könyvként (is) kapható:

www.interkonyv.hu

Észrevételeiket a velemeney@tygotex.hu e-mail címen várjuk.

Kiadja az Eötvös Collegium és a Typotex Kiadó, az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: dr. Horváth László – Votisky Zsuzsa

Tördelte: Vidumánszki László

A borítót tervezte: Tóth Norbert

Terjedelem: 85,6 (A/5) ív

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda, Szekszárd

Felelős vezető: Katona Szilvia